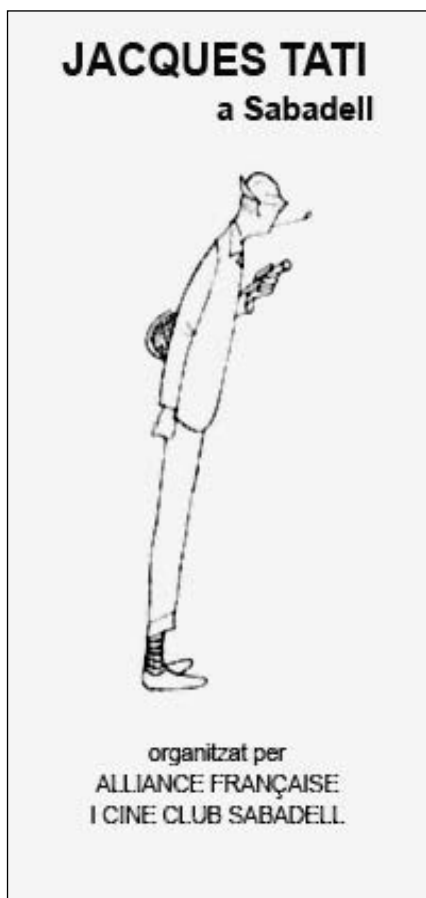
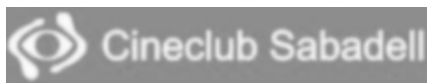

CINEMA

Primera reflexió sobre un proper cinquantenari

Pere Cornellas

El dimarts 16 de gener, Albert Beorlegui em va convidar al seu programa *La caixa de Pandora*, a Ràdio Sabadell. Es tractava, em va dir, de comentar els cinquanta anys de vida que és a punt de complir Cineclub Sabadell. Les meves opinions sobre l'Entitat podien tenir un cert interès, si es té en compte que vaig formar part de la seva Junta Directiva durant vint-i-cinc anys -14 de president- i que encara hi col·laboro. És veritat, si més no, que sóc una de les persones que puc parlar amb més fonament de causa d'un dels seus períodes més llargs.

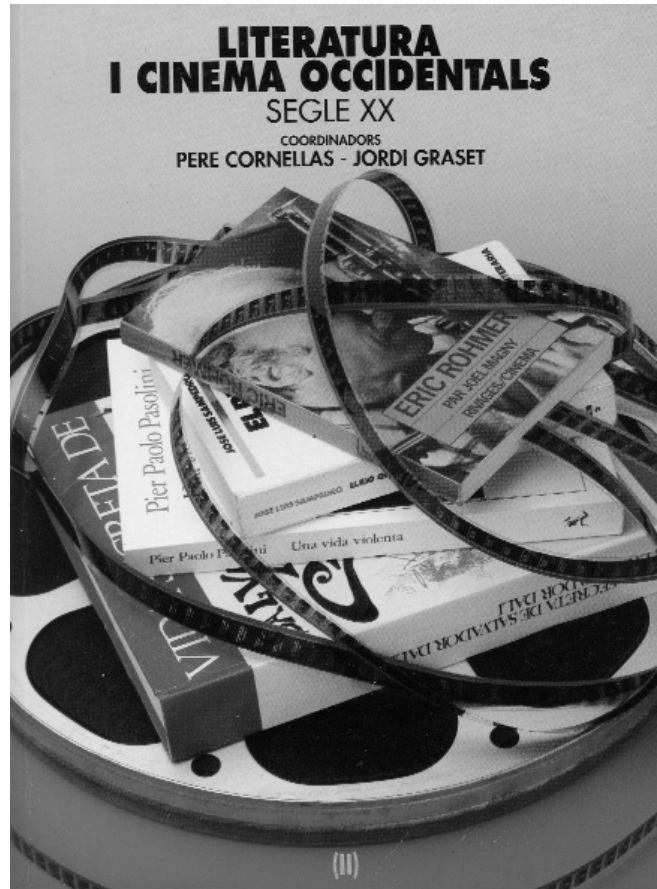
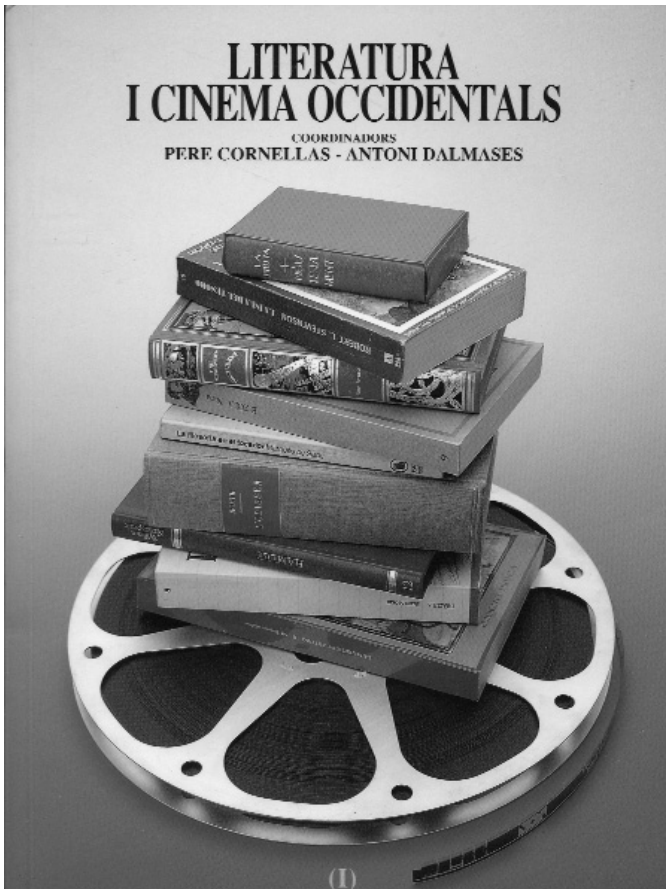
L'entrevista va durar uns vint minuts i s'hi va produir un fet curiós : malgrat que el tema de la trobada eren els cinquanta anys de Cineclub Sabadell, vam referir-nos més al futur que al passat. Vam parlar, lògicament, del seu naixement i, entre d'altres, de Joan Macià Mercadé, Mateu Alberca i Joaquim Gil; de la importància que va tenir el cinema *amateur* a l'Entitat, sobretot a la seva primera dècada; de la creació de la Secció de Cine-Estudi i del mestratge insubstituïble de Francesc Blanquer i Josep Ramon Torreguitart; de les col·laboracions estables amb l'Alliance Française i la revista *Quadern*; dels cursets de cinema per a nois; de la vinguda a la nostra ciutat, entre d'altres, de Jacques Tati i Georges Duby; de l'extensíssim cicle *Literatura i Cinema Occidentals* (1990-1993), amb la publicació de dos completíssims volums, o de la celebració del centenari del naixement del cinema. Tanmateix, van ser comentaris curts, com dits mig de passada, abreujats, a més, per les limitacions del temps. En canvi, l'inici, a Sabadell, de les sessions en versió original va propiciar la reflexió que va centrar tota la segona part de l'entrevista: *Quins han de ser, ara, els objectius de Cineclub Sabadell? Com ha de reaccionar l'Entitat davant aquesta nova situació?* Intentaré raonar aquí, sense les presses del directe i amb l'espai necessari, el que ja vaig explicar a Ràdio Sabadell aquell dia.

Efectivament, tal i com vaig avançar fa uns mesos, les versions originals ja són aquí. Malgrat que, en algunes coses, conserven el format que vaig anunciar al nº 153 de *Quadern*, les pel·lícules programades i la manera com s'exhibeixen les allunyen substancialment del projecte inicial que hi explicava. Per entendre'ns, jo no subscriuria una programació en V.O. com aquesta, per raons que s'escapen al tema d'aquest article. Però, és veritat, hi cap l'opinió, naturalment discutible, que més val això que res. En tot cas, no són aquestes versions originals les que han de fer replantejar la feina de Cineclub Sabadell. Com a molt, són la gota que fa vessar el got, que ja estava massa ple.

A partir de 1992, els Dijous a les Multisales Cineart o a l'Imperial han estat, ben cert, un dels eixos capitals de la programació de Cineclub Sabadell. Però s'hi han de fer dues precisions cabdals. 1ª) Durant bastants anys, aquests Dijous van estar pensats com a quatre cicles que s'alternaven i que conformaven quatre blocs perfectament definits: *Revisions i estrenes*, selecció d'estrenes i revisions recents i d'un cert interès; *Sessió Alliance Française*, cinema francès de qualitat programat conjuntament per Alliance Française i Cineclub Sabadell ; *Cinema*

per descobrir, exhibició de pel·lícules de cineastes i cinematografies poc coneguts, i *Els clàssics de Cineclub Sabadell*, clàssics emblemàtics de l'Entitat al llarg dels seus anys d'activitat. I 2ª) No eren pas aquestes, ni de lluny, les úniques sessions que es feien. Només cal recordar el cicle *Literatura i Cinema Occidentals* i la celebració del naixement del cinema ja comentats o els cicles Lloyd, Dreyer o Murnau.

L'actual Cineclub Sabadell ha perdut els seus trets més representatius. Naturalment, no demano que les seves línies de treball siguin les que defensàvem nosaltres ara fa quinze o vint anys.

El que passa, darrerament, en canvi, és ben diferent. Els Dijous s'han convertit en una sèrie de pel·lícules d'interès desigual –n'hi ha d'excel·lents, però també de perfectament prescindibles-, programades –i això és el pitjor- sense cap criteri evident. Si hi és, s'ha d'endevinar. Costa d'entendre el perquè veiem les pel·lícules que veiem i no unes altres. Malgrat que sóc perfectament conscient de les dificultats que comporta elaborar una programació atractiva, rigorosa i coherent. Però és que, a més a més, els únics cicles de què hem gaudit darrerament són sobre autors francesos: Chabrol, Bresson, Rouch... La pregunta sorgeix inevitablement: qui els ha programat? O bé: quins treballs d'investigació s'han potenciat des de Cineclub Sabadell?

I és cert també, és clar, que les versions originals de l'Imperial –i la televisió, i el DVD- obliguen, encara més, a l'Entitat a revisar-se la feina. La qüestió és bastant clara. Si el Digital ens permet veure-ho gairebé tot, si el DVD ens permet, fins i tot, tenir-ho endreçat a casa, i si les V.O. ens mig normalitzen com a espectadors, la feina d'un cineclub, ara i avui, s'ha d'orientar cada vegada més a la investigació i a l'anàlisi. És tan important continuar divulgant el bon cinema com esmerar-se especialment en la manera de fer-ho: cicles d'autors, gèneres i cinematografies, elaboració de textos i *dossiers*, presentacions, conferències, debats, taules rodones...

Demano, perquè estimo l'Entitat, criteris clars i consistents, que la identifiquin sense fisures.

Em diuen que Cineclub Sabadell és a punt d'organitzar un cicle sobre el documental. Tant de bo, d'aquí a uns mesos, m'hagi de desdir del que he escrit. ☘

Interiors
"tot un estil!"
MOBLE DISSENY
I DECORACIÓ
Sant Cugat, 11 - SABADELL